

THE INHERTANCE GAMES -SARJAN
TEKIJÄLTÄ

JENNIFER LYNN BARNES

*Tappavia
pikku
salaisuuksia*

WSOY

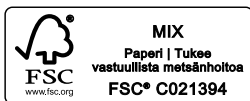
SUOMENTANUT AILA HERRONEN

JENNIFER LYNN BARNES

*Tappavia
pikku
salaisuuksia*

Suomentanut Aila Herronen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos
Deadly Little Scandals

Copyright © Jennifer Lynn Barnes 2019
By arrangement with Curtis Brown Ltd, New York
and Ia Atterholm Agency, Sweden.

Suomenkielinen laitos © Aila Herronen ja WSOY 2026
Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-951-0-51335-4
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

Ti30:lle.

LABOR DAY 1.9. KLO 3.17

"Sawyer, oletko sinä siellä?"

"Olen."

"Minulla ei ole tuntoa jaloissa. Tai käsissä. Tai kyynärpäissä. Tai kasvoissa. Tai –"

"Odota hetki, Sadie-Grace."

"Okei... Joko se meni?"

"Minun täytyy miettiä, miten täältä pääsee pois."

"Anteeksi! Haluaisin kyllä olla hiljaa, mutta minä tanssin, kun hermostun eikä se onnistu nyt, koska minulla ei ole tuntoa jaloissa. Tai käsissä. Tai kyynärpäissä. Tai –"

"Kaikki järjestyy kyllä."

"Minä hölötän, kun olen hermostunut enkä voi tanssia. Ja arvaa mitä, Sawyer? Elävältä haudatuksi joutuminen on tosi hermostuttavaa."

Neljätoista viikkoa (ja kolme päivää) aiemmin

1. LUKU

"O nko kukaan nähnyt William Faulknerin pelastusliiviä?"
Aiemmassa elämässäni Olivia-tädin alakertaan hihkaisema kysymys olisi voinut kuulostaa oudolta. Nyt en edes kulmaani kohottanut. Totta kai perheen jättimäinen berninpaimenkoira oli nimeltään William Faulkner, vaikka se oli narttu, ja totta kai sillä oli oma pelastusliivi. Jossa oli luultavasti sen ikioma monogrammi, helvetti soikoon.

Monogrammit olivat debytanttiäideille kaikki kaikessa.

Ainoa yllättävä asia Olivia-tädin kysymyksessä oli se, ettei hän tiennyt, missä William Faulknerin pelastusliivi oli, vaikka oli A-tyyppin persoonallisuuden huipentuma.

"Miksi me taas olemmekaan piilossa ruokakomerossa?" kysyin Lilyltä, joka oli kiskonut minut tänne viisi minuuttia sitten ja puhunut sen jälkeen ainoastaan kuiskaamalla.

"Nyt on muistopäivän viikonloppu", Lily mumisi vastaukseksi. "Äiti on aina vähän hermona, kun kesäpaikka avataan kesäkaudeksi." Lily madalsi ääntä entisestään ja kuiskasi teatraalisesti: "Äidin listoillakin on listoja."

Loin Lilyyn merkitsevän katseen, joka liittyi patoihin ja kattilan soimaamiseen.

”Minulla on täysin kohtuullinen määrä listoja”, Lily huomautti kuiskaten. ”Sitä paitsi niitä olisi paljon vähemmän, jos edes yrittäisit valmistautua itse yliopistoon menoa varten.”

Lily Taft Easterling oli A-tyypin persoonallisuus siinä missä äitinsäkin, ja kumpikin piti itsepintaisesti kiinni siitä oletuksesta, että minä menisin syksyllä osavaltion yliopistoon Lilyn kanssa. Minulle oli kerrottu, että opiskelu kyseisessä arvostetussa opinahjossa oli suvun perinne.

Mieleen tuli väkisinkin, että minun sukuhaarallani oli aivan omat perinteensä. Petos, huijaus, paistamatta valmis kirsikkajuustokakku...

”Tuntuuko minusta vain siltä vai ovatko hyllyt kumman tyhjiä?” kysyin Lilyltä, jotta hän ei rupeaisi tulkitsemaan hiljaisuuttani.

”Äiti pakkaa kesäpaikkaa varten kuin survivalisti maailmanloppua varten”, Lily ilmoitti hiljaa. Hän vaikenä kuullessaan lähestyviä askelia, jotka pysähtyivät suoraan piilopaikkamme eteen.

Pidätin hengitystä, ja pian ruokakomeron ovi lävähti auki.

”Hasta la vista... Lily!” Lilyn pikkuveli John David hohotti ja alkoi tulittaa meitä leikkiaseella.

Huomasin ammuksia väistellessäni, että hyökkääjällämme oli maastokuvioiset vaatteet, silmien alle oli piirretty mustat viivat ja harteilla oli valtava pelastusliivi, jonka täytyi kuulua perheen koiralle.

”Yritän tosissani pidättäytyä veljensurmasta”, Lily totesi miellyttävään sävyyn. ”Mutta.” Sana mutta oli jo itsessään uhkaus, mutta päätin silti tarkentaa hieman.

”Mutta...” aloitin ja etenin kohti John Davidia, ”voimakeinot ovat harmaata aluetta.”

Nappasin John Davidin lukko-otteeseen.

”Jos härnää härkää...” John David yritti kiemurrella otteestani, ”voi saada sarvista!”

”Ja sinä voit saada nenään!”

Lily tuijotti meitä kuin olisimme alkaneet mutapainia kesken sunnuntaibrunssin.

”Mitä?” John David kysyi viattomana ja yritti sitten puraista minua kainalosta siinä kumminkaan onnistumatta.

”Te olette huonoa seuraa toisillenne”, Lily julisti. ”Välillä tuntuu ihan siltä, että hän on sinun veljesi, Sawyer, eikä minun.”

Lily vain kiusoitteli, mutta minä jäähmetyin paikalleni. Lilyllä ei ollut mitään aavistusta, mitä hän tuli sanoneeksi.

Hän ei osannut arvata, miten oikeaan hän vahingossa osui.

John David käytti tilaisuuden hyväkseen ja onnistui luikertelemaan irti otteestani. Hän tähtäsi meitä aseella, kun Olivia-täti ilmestyi kulman takaa.

Välillä tuntuu ihan siltä, että hän on sinun veljesi. Lilyn sanat kaikuivat päässäni, mutta pakottauduin keskittymään nykyhetkeen – ja Olivia-tädin myrskyisään ilmeeseen. Astuin John Davidin ja tädin väliin ja hymyilin tädille toivomani mukaan rauhoittavasti.

”Olivia-täti”, sanoin tyyneästi. ”William Faulknerin pelastusliivi löytyi.”

Minut ja John David tuomittiin siitä, että ”riehuimme tällaisella hetkellä” ja veimme Olivia-tädiltä ”viimeisetkin hermonrippeet”, ja meidät määrättiin rangaistukseksi lastaamaan auto. Minä en todellakaan aikonut valittaa tuomiosta, sillä oli vain hyvä saada muuta ajateltavaa.

Olin muuttanut äidinäidin kotiin monta kuukautta sitten, kun hän oli tarjonnut minulle sopimusta pahalaisen kanssa: jos asuisin isoäidillä ja osallistuisin debytanttitapahtumiin, hän

maksaisi yliopisto-opintoni. Olin suostunut, mutta en siksi, että saisin nimiini puolen miljoonan dollarin säätiön. Olin liittynyt ilomielin osaksi tätä ylenpalttista, kimaltavaa maailmaa siksi, että halusin palavasti saada selville, kuka seurapiirien kermaan lukeutuva mies oli pannut äitini paksuksi hänen debytanttivuonnaan.

Lily oli autuaan tietämätön vastauksesta tuohon kysymykseen. Se kuului näin: *Hänen isänsä. Olivia-tädin mies J.D.*

”Onko kaikki hyvin, Sawyer? Näytät vähän voipuneelta.” Olivia-tädillä oli kädessään tehtävälista, johon oli näköjään tarvittu kokonaista kahdeksan tarralappua. Olin valmis lyömään vetoa, ettei tuon kattavan listan yhdessäkään kohdassa lukenut: *Saa tietää, että aviomies makasi yhdeksäntoista ja puoli vuotta sitten pikkusiskosi kanssa, ja sisko tuli raskaaksi.*

Arvaa, mikä listalta luultavasti puuttui myös. Oivalla, että siskosi hankkiutui tahallaan raskaaksi, koska teinit olivat tehneet idioottimaisen sopimuksen olla samaan aikaan paksuna.

”Kaikki hyvin”, vastasin Olivia-tädille ja lisäsin väitteen mielessäni puolentoista kuukauden aikana kertomieni valheidin ja kertomatta jättämieni totuuksien listaan.

Tavallisissa olosuhteissa Olivia-täti olisi varmasti yrittänyt tuputtaa minulle varmuuden vuoksi ruokaa, mutta hänellä oli ilmeisesti tärkeämpiäkin asioita mielessään. ”Unohdin varaavokadot”, hän totesi äkkiä. ”Voisin kipaista kaupassa ja –”

”Äiti.” Lily meni seisomaan Olivia-tädin eteen. Äiti ja tytär eivät juurikaan muistuttaneet toisiaan ulkonäöltä, mutta käytöstopojen ja maneerien puolesta he olisivat voineet olla kaksosia. ”Ei sinun tarvitse käydä kaupassa. Meillä on paljon avokadoja. Kaikki menee hyvin.”

Olivia-täti katsoi Lilyä merkitsevästi. ”Hyvin ei riitä Taftin suvun naisille.”

Lily otti listan lempeästi äitinsä kädestä. ”Kaikki menee täydellisesti.”

Kolmas Taftin suvun nainen liittyi keskusteluun. ”Niin varmasti.” Suuri ja mahtava Lillian Taft osasi tehdä näyttävän sisääntulon, vaikka olisi pukeutunut omasta mielestään rennosti – pellavaisiin caprihousuihin. ”Sawyer, kultaseni.” Isoäiti katsoi minua. ”Toivon, että tulisit seurakseni hoitamaan erästä asiaa nyt aamupäivällä.”

Se ei ollut pyyntö vaan käsky. Kävin mielessäni läpi kaikki säännöt ja kohteliaat käytöstavat, joita olin saattanut uhmata vuorokauden sisällä, mutten keksinyt, mistä syystä Lillian halusi puhua kanssani kahden kesken.

”Odotammeko me sinua, äiti?” Olivia-täti kysyi ja vilkaisi kelloa.

Lillian sivuutti ehdotuksen heilauttamalla kättään. ”Lähtekää te vain järvelle, että ehditte ennen ruuhkaa. Me tulemme pian perässä.”

2. LUKU

Isoäidin asian hoitaminen vei meidät hautausmaalle. Hänellä oli mukanaan pieni kimppu luonnonkukkia. Se pisti silmään, koska Lillianilla oli kirjaimellisesti floristin numero pikavalinnoissa. Hän myös kasvatti itse omat ruusunsa, mutta tuo kimppu näytti niityltä poimitulta.

Lillian Taft ei todellakaan ollut säästäväistä tee-se-itse-tyyppiä.

Isoäiti oli epätavallisen hiljainen, kun me seurasimme hiekkatietä alas loivaa mäkeä. Loitolla muista hautakivistä, kahden ikivanhan tammen välissä oli pieni takorauta-aita. Aita oli upean koristeellinen mutta matala. Se ylsi hädin tuskin vyötärölle. Aidan takana oleva alue oli ehkä neljä metriä leveä ja pari metriä pitkä.

”Sinun isoisäsi valitsi tämän hautapaikan itse. Hän piti aina itseään kuolemattomana ja ajatteli varmasti hautaavansa minut tänne eikä toisinpäin.” Isoäiti laski kätensä takorautaportille ja työnsi sen auki.

Epäröin hetken ja seurasin häntä sitten hautakivelle: se oli pieni sementtiristi yksinkertaisella jalustalla. Silmiini sattuivat ensin päivämäärät, sitten nimi.

EDWARD ALCOTT TAFT.

”Jos me olisimme saaneet pojan, hänen nimekseen olisi tullut Edward”, Lillian sanoi hiljaa. ”Alcottista me olimme eri mieltä. Edward ei halunnut antaa nimeksi Edward Alcott Taft Junior, mutta minusta siinä oli komea sointi.”

En minä tätä ollut odottanut, kun isoäiti halusi viettää aikaa kahden kesken.

”Tapasin isoisäsi muistopäivän viikonloppuna. Olenko kertonut siitä?” Lillian ei tapansa mukaan jäänyt odottamaan vastausta. ”Livahdin juhliin, jonne minunlaisellani tytöllä ei ollut mitään asiaa.”

En voinut olla ajattelematta toista yläluokkaista illanviettoa, jonne yksi osallistujista ei ollut kuulunut. Hänen nimensä oli Nick. Me olimme tanssineet yhdessä yhden tanssin – hän T-paidassa ja minä iltapuvussa. Tuo tanssi oli jäänyt kummittelemaan mieleeni.

”Jos kuka tahansa muu olisi paljastanut minut, olisin voinut joutua pulaan”, Lillian jatkoi vanhojen aikojen muistelua, ”mutta sinun isoisässäsi oli sitä jotain.”

Lillianin nostalginen sävy auttoi tunkemaan tanssin Nickin kanssa taka-alalle ja keskittymään tämänhetkiseen keskusteluun. Isoäiti puhui hyvin harvoin omista nuoruusvuosistaan. Olin tähän mennessä saanut selville vain, että hän oli varttunut hyvin köyhissä oloissa ja ollut todella kunnianhimoinen.

”Sinulla on ikävä häntä”, sanoin katse hautakivessä ja pala kurkussa, koska Lillian oli rakastanut isoisää. Ja koska minä en ollut koskaan saanut tuntoa tänne haudattua miestä, että olisin voinut itsekin rakastaa tai kaivata häntä.

”Hän olisi pitänyt sinusta.” Lillian Taftilla ei ollut tapana tunteilla. Hän ei sallinut äänensä vapista. ”Hän olisi nähnyt punaista, kun Ellie tuli raskaaksi, mutta olisi ollut valmis tekemään mitä tahansa tyttäriensä puolesta. Enkä epäile hetkeä-

kään, ettei hän olisi ollut lepyttyään valmis tekemään samoin sinulle.”

Edward Alcott Taft oli kuollut, kun äiti oli kaksitoista ja Olivia-täti melkein kahdeksantoista. Olin melko varma, että jos isoisä olisi ollut elossa äidin debytanttivuonna, äiti ei olisi tullut ”yllättäen” raskaaksi. Ei kuulostanut kovin tasapainoiselta sopia kahden ystävänsä kanssa hankkiutuvansa yhdessä raskaaksi. Puhumattakaan siitä, että äiti oli valinnut siittäjäksi oman lankonsa!

Se jos mikä oli merkki vaikeasta isäsuhteesta.

”Oletko sinä ollut yhteydessä äitiisi?” Lillian kysyi.

Kysymys sai minut varpailleen. Lillian pettyisi karvaasti, jos hän oli tuonut minut tänne siinä toivossa, että saisi minut taivuteltua antamaan anteeksi äidille.

”Jos sinnikäs karttelu lasketaan, niin siinä tapauksessa olen”, totesin. ”Muussa tapauksessa en.”

Äiti oli valehdellut minulle. Hän oli antanut minun olla siinä luulossa, että minun isäni oli entinen senaattori ja nykyinen vanki nimeltä Sterling Ames. Olin luullut, että senaattorin lapset olivat sisaruspuoliani. He luulivat yhä niin – samoin senaattorin vaimo. Senaattorin poika oli Lilyn poikaystävä. Walker ja Lily olivat vasta äsken palanneet yhteen. En voinut kertoa totuutta Walkerille ilman, että Lily saisi tietää.

Ja jos kertoisin Lilylle, kuka minun isäni oli ja mitä äiti ja Lilyn rakas isi olivat tehneet... menettäisin hänet.

”En ole voinut olla huomaamatta, että olet ollut kovin hiljainen puolentoista kuukauden ajan.” Lillian puhui lempeällä äänellä, mutta tunnistin kyllä etelävaltiolaisen ristikuulustelun, kun sellainen sattui kohdalle. ”Et ole puhunut äitisi kanssa etkä ole puhunut tärkeistä asioista kenenkään muunkaan kanssa.”

Luin rivien välistä. ”Tarkoitatko, että minun pitäisi tunnustaa Lilylle ja Olivia-tädille totuus lapsen siittäjästä vai päinvastoin luvata, että en tee niin?”

Lillian Taft, seurapiirien grande dame ja hyväntekijä sekä suvun omaisuuden ja maineen vartija ei katsonut sananvalintaani hyvällä. ”Arvostaisin suuresti, jos pidättäytyisit käyttämästä ilmaisua lapsen siittäjä.”

”Et vastannut kysymykseeni”, huomautin.

”Ei ole minun asiani vastata siihen.” Lillian katseli aviomiehensä hautaa. ”Minun olisi pitänyt sanoa jotain vuosia sitten. Ja vaikka kadun valintaani syvästi, en aio puuttua tähän. Tämä on sinun elämäsi, Sawyer. Minä en aio estää, jos haluat haudata pääsi hiekkaan.”

Isoäiti oli varsinainen taiteilija mitä tuli mielipiteensä ilmaisemiseen samalla, kun kieltäytyi tiukasti ilmaisemasta mielipidettään.

Hän oli kaikkien näiden vuosien jälkeen kyllästynyt salaisuuksiin.

Ihan kuin minä en olisi, ajattelin.

”Minä ja Lily olemme riidelleet vain kerran. Siitä, että hänen isänsä nimi oli listallani mahdollisista isäehdokkaista.” Pakotin itseni vähättelemään asiaa mielessäni. ”Me sovimme, koska sain selville, että minun isäni oli joku muu ja kerroin hänelle niin.”

Lily palvoi isänsä. Olivia-täti oli perfektionisti, mutta J.D. kertoi Lilylle kerran toisensa jälkeen, ettei hänen tarvinnut olla täydellinen ansaitakseen rakkautta.

”Sinä taidat aliarvioida serkkusi”, Lillian totesi hiljaa.

Annoin itselleni luvan lausua ääneen sen, mitä yritin jatkuvasti olla ajattelematta. ”Ei Lily ole minun serkkuni.”

Lily oli minun siskoni.

”Lopeta itsesi syyllistäminen”, Lillian komensi. ”Tämä on sinun äitisi sotku. Ja minun. Luoja tietää, että minun olisi pitänyt potkaista J.D. pihalle jo vuosia sitten. Heti silloin, kun aloin epäillä, että hänellä saattaisi olla otsaa –” Isoäiti vaikenä. Hetken kuluttua hän kumartui laskemaan kukkakimpun hautakiven juurelle. Sitten hän suoristautui täyteen mittaansa. ”Tarkoitin sanoa, Sawyer Ann, että koko sotku ei kuulu millään muotoa sinulle.”

”Paitsi että siitä sotkusta synnyin minä”, huomautin.

Odotin Lillianin väittävän vastaan, mutta hän vain kohotti kulmaansa. ”Sinä näytät alinomaa niin huolittelemattomalta.” Hän loihdi kuin tyhjästä esiin hiuspinnin ja ”ehdotti”, että käyttäisin sitä. ”Sinulla on niin kauniit kasvat”, hän lisäsi. ”Luoja tietää, miksi haluat piilotella niitä tuon otsatukan takana.”

Sana otsatukka kuulosti isoäidin suusta kirosanalta. Esitin vastalauseeni jo ennen kuin hän ehti alkaa valittaa, että olin antanut kampaajan lyhentää hiuksiani liikaa. ”Minä kaipasin vaihtelua.”

Minä kaipasin jotain. Olin miettinyt vuosikausia, kuka minun isäni oli. Nykyään asuin saman katon alla kyseisen miehen kanssa, mutta kumpikaan meistä ei sanonut sitä ääneen. Tilannetta olisi helpottanut, jos olisin voinut kuvitella, ettei J.D. tiennyt koko asiasta, mutta hän tiesi kyllä, että minä olin hänen tyttärensä. Äiti oli sanonut niin, ja olin varma, että siitä asiasta hän puhui totta.

Tämä tilanne oli melkoinen soppa. Äiti ei ollut koskaan antanut ymmärtää, että olisin vahinko, mutta jostain syystä minusta tuntui juuri siltä, kun sain kuulla, että hän oli hankkiutunut tahallaan raskaaksi.

Jos äiti ei olisi edelleen surrut isänsä kuolemaa...

Jos hän ei olisi tuntenut olevansa vieras omassa kodissaan ja kaivannut kipeästi jotain ihan omaa...

Jos hänen ”ystävänsä” Greer ei olisi huomannut hänen haavoittuvuuttaan ja puhunut häntä ympäri naurettavaan haaveeseen onnellisesta teiniäitiydestä...

Niin minua ei olisi olemassa.

”Sawyer.” Lillian lausui nimeni lempeästi. ”Otsatukka on tarkoitettu blondeille ja pikkutyttöille, etkä sinä ole kumpikaan.”

Jos isoäiti halusi teeskennellä, että meidän ja koko suvun todellinen ongelma oli minun otsatukkani, minulla ei ollut mitään sitä vastaan. Ainakaan tällä hetkellä.

”Jos toit minut tänne, koska halusit kuulla, miten minulla menee, niin vastaus on hyvin”, sanoin. Käänsin katseeni, ja se osui suoraan isoisän hautakiveen. ”Olen valehtelija, mutta kaikki on hyvin.”

En voinut antaa huijausta äidille anteeksi, mutta nousin joka aamu ylös ja annoin Olivia-tädin, Lilyn ja John Davidin jatkaa elämäänsä entiseen tapaan. Tuli väkisinkin mieleen, ettei omena ollut pudonnut kauaksi puusta.

”Sinun äitisi oli isin tyttö.” Lillian katseli hautakiveä. ”Samoin tätisi. Heillä oli helppo lapsuus eikä heidän tarvinnut koskaan taistella. Sinussa on sen sijaan aimo ripaus minua, ja minun synnyinseuduillani ihmisten täytyy taistella pysyäkseen hengissä.”

Isoäiti viittasi jo toisen kerran syntyperäänsä. ”Miksi sinä toit minut tänne?” kysyin, sillä minusta tuntui, että mikään tässä keskustelussa – paikka mukaan lukien – ei ollut sattumaa.

Lillian oli hiljaa niin pitkään, että luulin jääväni ilman vastausta. ”Pyysit monta viikkoa sitten minua selvittämään, mitä äitisi ystävälle Analle tapahtui.”

Hengitykseni salpautui. Ana, Ellie ja Greer, ajattelin ja pakotin itseni hengittämään. Kolme teinityttöä, yksi sopimus. Greer oli mennyt vauvan, joten jos Anan lapsi syntyi, hän oli minun

lisäksi maailman ainoa ihminen, joka oli saanut alkunsa aivan yhtä häiriintyneellä tavalla kuin minä.

Anan lapsi olisi lähes tismalleen saman ikäinen kuin minä.

”Mitä sait selville?” kysyin. Kurkkua kuivasi.

”Ana oli hiljainen tyttö. En muista häntä kovin hyvin. He olivat vasta muuttaneet tänne. Olin kuullut hänen perheestään, mutten tuntenut heitä. Vaikuttaa siltä, että hän muutti perheineen takaisin kotiin suunnilleen samoihin aikoihin kuin sain tietää, että äitisi oli siunatussa tilassa.”

Siinä vaiheessa Anakin oli raskaana, ajattelin.

”Mistä he olivat kotoisin?” kysyin. ”Minne he muuttivat?”

Seurasi pitkä hiljaisuus, jonka aikana isoäiti napitti minua tiiviisti. ”Miksi sinä haluat löytää tuon naisen?”

Lillian tiesi, että J.D. oli minun isäni, mutta ei minun ymmärtääkseni ollut perillä tyttöjen sopimuksesta. Minulla ei ollut mitään todellista syytä salata sitä häneltä, mutta se ei ollut maailman helpoin asia ottaa puheeksi.

”Sawyer?” isoäiti kysyi.

”Anakin oli raskaana”, totesin lyhyesti. ”Se oli heidän suunnitelmansa. En tiedä, synnyttikö Ana lapsen, mutta jos synnytti...”

Lillian kesti antamani iskun hyvin. ”Niin mitä sitten?”

Yritin löytää sanoja, mutta kaikki tuntuivat liian pinnallisilta ja riittämättömiltä. Miten osaisin selittää, että halusin kuulla Anan lapsen kohtalosta samasta syystä kuin halusin selvittää isän henkilöllisyyden, tavata äidin halveksiman perheen ja jäädä tänne totuuden kuultuani?

Ihmiset, joilla on aina ollut tukenaan perhe ja paikka, johon kuulua, eivät pystyneet oikeasti ymmärtämään, miten houkuttava ajatus oli löytää joku, joka on samanlainen kuin itse on.

Joku, joka ei paheksuisi minua taustani vuoksi.

”Minä haluan vain tietää”, vastasin Lillianille hiljaa.

Seurasi uusi hiljaisuus, äskeistä harkitumpi. Sitten isoäiti otti käsilaukustaan sanomalehden, joka oli taiteltu auki taloussivujen kohdalta.

Silmäilin otsikoita, mutta minulla ei ollut aavistustakaan, mitä minun kuului etsiä.

”Yritysvaltauksen yrityksestä kertova artikkeli”, Lillian ilmoitti. ”Toinen yrityksistä on kansainvälinen televiestintäkonserni, jonka toimitusjohtaja on mies nimeltä Victor Gutierrez. Toisen yrityksen omistaa Davis Ames.”

Davis oli Amesin suvun patriarkka, Walkerin ja Campbellin isoisä. Mies, jonka poikaa olin joskus luullut omaksi isäkseni, mutta joka olikin todellisuudessa Anan lapsen isä.

”Miksi sinä halusit näyttää tämän minulle?” kysyin.

Lillian huokaisi. ”Koska äitisi ystävän Anan koko nimi oli Ana Sofia Gutierrez.”

3. LUKU

Mies, jolla oli sama sukunimi kuin Analla – Anan isä? Tai veli? Tai joku kaukaisempi sukulainen? – oli hyökännyt Amesin suvun yritystä vastaan.

Mietin sitä yhä, kun olimme ajaneet kaksi tuntia pitkin moottoritietä ja pikkuteitä. Kun Lillianin Porsche-katumaasturi ohitti vartioidun portin, golfkentän, sulkapallo- ja tenniskentät ja uima-altaan, mielessäni pyöri, että Davis Ames oli sanonut hoitaneensa tilanteen, kun hänen poikansa oli saattanut tytön raskaaksi. En tiennyt, mitä hän tarkalleen ottaen sillä tarkoitti, mutta mietin, oliko yritysvaltaus Victor Gutierrezille pelkkä liiketoimi vai oliko taustalla henkilökohtainen motiivi.

Liittyikö se jotenkin Anaan? Oliko se kosto? Mistä hyvästä? Ja miksi juuri nyt?

”Perillä ollaan”, Lillian ilmoitti ja kääntyi tielle, joka teki täyden kiepin ympäri. ”Oma rantahuvila kullan kallis.”

Minun täytyi pitää asiat erillään mielessäni. En voinut ajatella Anaa, raskaussopimusta ja kaikkea muuta Lilyn ja Olivia-tädin edessä, jos halusin esittää, että minulla oli kaikki hyvin ja meillä oli kaikki hyvin eikä heidän tarvinnut murehtia mistään tai tietää mitään. Niinpä keskityin siihen, mitä ympärillä näkyi. Kun muut olivat puhuneet kesäpaikasta, olin kuvitellut mielessäni

mökin. Pienen ja kodikkaan. Olisi pitänyt arvata, että se ei ollut mikään mökki.

”Tämä on siis rantahuvila.” Pitäydyin tosiasioiden toteamisessa, kun tuijotin valtavaa kivitaloa. Astuin ulos Lillianin Cayennesta, ja talon etuovi lävähti auki.

”Sawyer!” Lily hymyili. Ei tavanomaista kohteliasta hymyään eikä ”sinä et pysty satuttamaan minua” -hymyään, vaan ihkaaitoa hymyä korvasta korvaan. ”Et ikinä usko –”

Isoäiti astui ulos autosta, ja Lily vaikenä kesken lauseen. ”Toivottavasti ruuhka ei ollut kovin paha, mami.” Tuo kuulosti enemmän tuntemaltani Lilyltä, mutta hänen tummanruskeat silmänsä loistivat yhä. Hän odotti hetken ja kääntyi sitten katsomaan minua. ”Tule. Näytän meidän huoneemme.”

En oikein jaksanut uskoa, että Lilyn äänestä kuultava innostus johtui siitä, että meillä oli yhteinen huone.

”Mitä on tapahtunut?” kysyin, kun me astuimme etuovesta eteiseen.

Lily hyssytti minua olemaan hiljaa. Päätin, ettei ollut uuden hyssytyksen arvoista udella, mistä Lily oli noin innostunut. Keskityin sen sijaan taloon. Aulasta johti ylös portaat, kuten odottaa saattaa. Mutta yllätyksekseni myös alas.

”Onko talossa kolme kerrosta?” kysyin Lilyltä. ”Vai onko alhaalla pelkkä kellari?”

”Pelkkä kellari”, Lily vastasi. ”Jossa on yksi makuuhuone. Ja pelihuone.” Lily vaikenä vähän hämillään, koska kunnollisen kasvatuksen saaneet nuoret naiset olivat aina vähän hämillään loma-asuntojensa koosta ja etuoikeutetusta elämäntavastaan. ”Ja mediahuone. Ja biljardipöytä. Pingispöytä...”

Lily katsoi ilmeisesti kertoneensa tarpeeksi ja lähti kiipeämään portaita. Ylös, ei alas. Minä seurasin perässä, ja me tulimme pienelle tasanteelle. Toinen kerros oli talon mitta-

kaavaan verrattuna kodikas: yksi makuuhuone, jossa oli kaksi sänkyä, kylpyhuone ja vaatekaappi. Jos antiikiksi epäilemiäni huonekaluja ei laskettu, huone sopi aiempaan mielikuvaani mökistä.

”Tämä on vähän pieni”, Lily sanoi hiljaa, ”mutta minä olen aina viihtynyt täällä ylhäällä.”

Menin ikkunalle ja katselin alla levittäytyvää järveä. ”Kukapa ei viihtyisi tornihuoneessa?”

Täältä ylhäältä katsottuna huomasi, että talo oli rakennettu kukkulan laidalle. Ensin tuli jyrkkä pudotus ja sitten maa vietti loivasti kivikkoiselle rannalle. Järvinäköala oli henkeäsalpaava.

”No?” Lily kysyi.

”Mitä no?” kysyin. En saanut silmiäni irti vaahtopäisistä aalloista, jotka taittuivat ja loiskivat verkalleen yksityislaituria vasten. Tämä poukama oli yhtä iso kuin olin luullut koko järven olevan, ja täältä ylhäältä näki poukaman yhtymäkohdan Regal Lakeen ja järvenselälle.

Järven nimi ei enää kuulostanut niin naurettavalta kuin matkalla.

”No...” Lily sanoi kainosti. ”Kysy minulta uudestaan.”

”Ai mitä?” Leikin tyhmää. Lily oli hyssyttänyt minua. Tämän siitä sai.

”Kysy, mitä on tapahtunut.” Lily tuli viereeni ikkunalle ja näytti pitkää litteää rasiaa. Se oli liian iso koruille, mutta liian kapea melkein millekään muulle. ”Kysy minulta, mikä tämä on”, hän kehotti.

Otin Lilyn ojentaman rasian käteen. Se oli mattamusta, ja keskellä oli kortti. Kortti oli paksua luonnonvalkoista paperia – sellaista, jonka liitin mielessäni hääkutsuihin – ja siinä luki kaunolla yksi sana mustin kohokirjaimin.

Lilyn nimi.

PIENIÄ VALKOISIA VALHEITA
OLI TÄYNNÄ ARVOITUKSIA,
TAPPAVIA PIKKU SALAISUUKSIA
RATKAISEE NE KAIKKI.

SALAISUUDEN PAINO

Sawyer Taft liittyi debytanttien joukkoon vastentahtoisesti ja vain yhdestä syystä: saadakseen tietää, kuka hänen biologinen isänsä on. Debytanttivuosi poiki vastauksen, mutta samalla koko elämän pilaavan salaisuuden – ja liudan uusia kysymyksiä.

VALKOHANSIKKAAT

Serkku Lily saa houkuteltua Sawyerin mukaan elitistisen salaseuran valintakokeisiin. Yllättäen Sawyer uskoo löytäneensä avaimet menneisyyteen, kun yksi seuran tempauksista saa karmivan lopun.

TOTUUS

Vuosikymmeniä vanha skandaali paljastuu ja valheiden-verkon todellinen laajuus selviää. **Jennifer Lynn Barnes** on kutonut mysteerin, jossa *kukaan* ei ole sitä miltä näyttää.

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-51335-4